

opusdei.org

Dievo troškimas (audio)

Net kai negalime dalyvauti šv. Mišiose, galime priimti dvasinę komunią. Tai prisiminėme 2020 m., kai visame pasaulyje paskelbus karantiną, kai kur nustota viešai švęsti Eucharistiją. Bet kas gi toji dvasinė komuniya?

2020-03-19

„Aš norėčiau, mano Viešpatie“
giesmės žodžiai ir natos

1912 m. balandžio 23 d. šv. Josemaria priėmė Pirmąją Komuniją. Tą dieną Jėzus „norėjo ateiti ir tapti mano širdies valdovu“, su dėkingumu prisimindavo šventasis.

Priimdami Komuniją ne tik mes priimame Jėzų, bet ir Jis mus priima. Ne tik mes Jį kviečiame į savo namus, bet ir Jis kviečia mus į savuosius. Jis yra mūsų šeimininkas. Mūsų troškimas Jį priimti yra tik blankus Jo troškimo atspindys. Norime susitikti su Jėzumi, todėl kasdien keletą kartų kartojame Dvasinę Komuniją, tačiau Jo troškimas asmeniškai susitikti su kiekvienu iš mūsų yra daug karštesnis ir veržlesnis: „Trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas“ (*Lk* 22,15).

Mes taip pat norime, kad mūsų širdį uždegtų džiaugsmas Jį priimti, tapti viena su Juo. Mus guodžia šv. Arso klebono žodžiai: „Viena Dvasinė

Komunija sieloje veikia kaip vėjo gūsis begėstančias žarijas. Kaskart, kai jausi, kad tavo meilė Dievui atšala, greitai atlik Dvasinę Komuniją“ (Šv. Jonas Marija Vianėjus, *Pamokslai*).

Be mūsų Dievas negali apsieiti

Šiomis dienomis daugelyje pasaulio vietų paskelbtas karantinas. Galbūt kai kurie negalėsime išeiti iš namų, kad dalyvautume Šv. Mišiose. Kai kur nustota viešai švęsti Eucharistiją. Bet Viešpats vis dar ten. Laukia mūsų. Trokšta mūsų. Prašykime Dievo, kad ši situacija greitai pasibaigtų ir Jis vėl galėtų *paliesti* mūsų sielas per sakramentinę Komuniją. Mus gąsdina, kad šis realus Jo *trūkumas* atšaldys mūsų meilę. Gali būti, kad per daugelį metų jau pripratome kasdien Jį priimti, o dabar Jo sakramentinis buvimas keletą savaičių bus iš mūsų atimtas. Jėzus tai žino, bet nenori, kad dėl šio

švento troškimo kentėtume, greičiau priešingai. Jo fizinis tolumas padės mums labiau vertinti nepelnytą dažnos Komunijos dovaną, švelnų Dievo, tampančio duona, artumą, ir tylią kunigų mums balsais ir veiksmais teikiamą tarnystę.

Šios dienos gali padėti iš naujo suvokti, kaip maloningai Dievas su mumis elgiasi, kaip mūsų laukia Tas, kuris yra visatos Viešpats; kaip sako šv. Josemaria: „Tas, Kuriam nieko nereikia, bet Kuris nenori išsiversti be mūsų“ (*Kristus eina pro šalį*, nr. 84).

Paprasti šventieji

Šventumas, kurį Dievas nori mums padovanoti, yra įmanomas pasiekti pasaulyje, kasdienybėje, kiekvienos dienos aplinkybėse. Galbūt net vyresnieji neprisimena situacijos, kuri būtų panaši į dabartinę. Nepaisant to, ši situacija – mūsų kasdienybės dalis. Dievas prašo, kad

Jo ieškotume būdami karantine. Nebūtų gerai Jo ieškoti išskirtinėmis aplinkybėmis, rizikuojant išeiti į gatvę, nes išmintingiau yra likti namuose. Paklusnumas tėvams arba, galbūt, vaikams, gydytojams ir, žinoma, sveikatos priežiūros institucijoms, yra tinkamas šventiesiems elgesys. Jie moka išgyventi kiekvieną akimirką ramybėje, kurią jiems suteikia vienybė su Dievu. Jie žino, kad Dievas visada naudoja tarpininkus, instrumentus; jie taip pat žino, kad Dievas juos myli, nors šiuo metu galbūt to nesuvokia arba negali patvirtinti.

Nežinome, kiek laiko negalėsime dalyvauti Eucharistijoje, bet norime suvokti vertę, kurią Dievo akyse turi nuolatos nuoširdžiai rodomas mūsų troškimas. Šv. Josemaria tūkstančius žmonių pasaulyje išmokė vienos maldos, kurios jį pamokė vienas geras pijorų vienuolis: „Aš norėčiau,

mano Viešpatie, Tave priimti, su tuo tyrumu, nuolankumu ir maldingumu, su kuriuo Tavo Švenčiausioji Motina Tave priėmė, su šventųjų dvasia ir uolumu“.

Pasakojama, kad pats Jėzus pasakė šv. Faustinai Kovalskai, kad jei melsimės Dvasine Komunija įvairių dienos metu, jau po mėnesio pastebėsime, kaip persikeičia mūsų širdys. Šios savaitės gali būti puiki galimybė praplėsti mūsų širdis, kad susitapatintume su Dievo troškimais.

Tai drąsi malda, kuriai nepakanka vien gerų intencijų. Norima pasiekti aukščiausias viršūnes, apie kurias yra svajojęs žmogus. Siela nori būti taip aukštai, kaip Mergelė Marija, palaiminta tarp visų moterų. Maldoje sielai nepakanka ir to: ji trokšta persismelkti visų šventųjų uolumu. Jai visko atrodo maža, nes nori būti dosni svečiui, kuris visko nusipelnė. Dievas išpildo šiuos troškimus. Jis apvalo sielą, kuri šitaip meldžiasi.

Jeigu taip galima sakyti, žmogiškai, Dievui labai patinka, kai patvirtinama, kaip Jį myli Jo pirmagimis Sūnus ir Jo įvaikinti vaikai, o šiomis dienomis galime labai pradžiuginti Dievą prisitaikydami prie kasdienybės ir daugybę kartų pakartodami šią trumpą maldą. Ši malda mums padės Jį surasti ne tik artimiausiame, tačiau, galbūt, nepasiekiamame tabernakulyje, bet ir tūkstančiuose menkų rūpesčių, kurie kils mūsų namuose.

Meilės kalėjimas

Tai dienos, kai galime geriau suprasti Tą, Kuris dvidešimt amžių praleidžia „laisva valia uždarytas! Dėl manęs, dėl visų“ (Šv. Josemaria, *Kalvė*, nr. 827). Kai gyvenimas kartu nelengvas ir kai sunku šypsotis, mus nuramins įsitikinimas, kad Jis mūsų laukia savo „meilės kalėjime“. Kai reikės susiveržti diržus, kad išvažiuotume iš

šitos krizės, kai mus prigriebs liga ar
atsiras nuobodulys, paguodą teiks
žinojimas, kad Viešpats neišnyko: Jis
yra su tais, su kuriais gyvename, su
tais, kurie kenčia, arba tais, kurie
paprasčiausiai bijo. Kai reikės
mokytis, nors nebus egzaminų, arba
dirbti nuotoliniu būdu; kai vadovas
nepatikrins, ar esame socialiniuose
tinkluose, kai niekas nepastebės
mūsų punktualumo ar pagalba namų
ruošos darbuose reikalaus ištvermės
pabaigiant tai, ką pradėjome, būtina
pasitikėti Jo pagalba, artumu bei
meiliu pastūmėjimu. Niekas taip kaip
Jis nepasirūpina mūsų troškimais,
kentėjimais ir norais dar prieš mums
patiems juos suprantant.

Šv. Juozapas yra vienas iš tų
šventųjų, kuris mėnesių mėnesiais
maitinosi Dvasinėmis Komunijomis.
Svajojo, koks bus Vaikelis ir,
tikriausiai, apie tai kalbėjo su Marija.
Ištisus mėnesius Juozapas širdyje
ruošėsi, trokšdamas Jį paimti į savo

rankas. Niekas kitas jo taip gerai nesuprato, kaip žmona Marija; niekas kitas nesustiprino jo užsidegimo taip, kaip ji. Jos žodžiai, greičiausiai, buvo gūsis, kuris sutuoktiniui įžiebė kvietimą viltis. Nebūtų keista, jei Juozapas nustebino Mariją sakydamas Jėzui, kaip trokšta Jį bučiuoti, apkabinti ir Juo rūpintis, ar dainuodamas su karščiausiai mylinčios motinos meile. Galime net neabejoti, kad jiedu labai gerai pasiruošė priimti ateisiantį Dievo Sūnų: taip gerai, kaip Dievas, tapęs žmogumi, galėjo svajoti. Nors Jo ir nepriimame sakramentiniu būdu, vis vien susivieniję su Juo Šv. Mišiose per televiziją ar internetu, galime kasdien dėkoti ir šlovinti Jį už visą padarytą gerį bei už visa, ko dabar nesuprantame.

Diego Zalbidea

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/dievo-troskimas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/dievo-troskimas/)
(2026-03-02)